

Dobberbouwer Rob de Min, in zijn tuinhuisje c.q. 'dobber atelier' in Zoetermeer.

HET AMBACHT VAN DOBBERBOUWER

Op bezoek bij 'Dobber Rob'

Je hebt dobbers en dobbers. Van dertien in een dozijn-dobbers uit een Aziatische of Oost-Europese fabriek, tot handgemaakte exemplaren waarin gevoel voor innovatie en liefde voor de visserij zijn verwerkt. Rob de Min – bijnaam: 'Dobber Rob' – is zo'n ambachtsman die met de hand dobbers maakt. Een kijkje in de keuken van een gepassioneerde dobberbouwer.

TEKST JEROEN SCHOONDERGANG FOTOGRAFIE SANDER HEEZEN

Je hoeft Rob de Min niet lang te zoeken zodra je een blik in zijn werkplaats werpt. Het piepkleine houten tuinhuisje waarin hij zijn dobbers vervaardigt, biedt nét plaats aan de gepassioneerde dobbermaker en zijn materialen. Rob wordt omringd door honderden dobbers in verschillende

productiestadia. Twee zelfgemaakte draaibankjes maken overuren, want de dobbers uit Zoetermeer zijn erg gewild. Zijn passie voor het maken van dobbers ontstond een aantal decennia geleden. Rob: "Ik ben altijd gek geweest op karperen met het pennetje. Voerplekjes maken met kippenbix en dan lekker struinen

Handgebouwde dobbers zijn een streling voor het oog. Bovendien is maatwerk mogelijk.

en sluipen langs de oever. Aan de obstakels waartussen ik viste, raakte ik nog wel eens wat dobbertjes kwijt. Daarom besloot ik ze zelf te gaan maken. Eerst deed ik dat vooral omdat ik dan niet voortdurend dobbers hoefde te kopen. Maar later vond ik het steeds belangrijker om er iets moois van te maken. Fabrieksdobbers zien er saai en hetzelfde uit. Waarom niet aparte ontwerpen met mooie kleurcombinaties maken?"

INVENTIEF

In het zelf maken van dobbers bleek niet alleen Rob zijn vakmanschap van pas te komen, maar ook zijn inventiviteit: "Begin jaren '90 verkocht ik mijn eerste dobbertjes aan Henk Peeters in Amsterdam. Ik had een set lichtgevende pennetjes gemaakt voor het penvissen in de donkere uren. Dobbers met een breekstaafje als antenne bestonden al. Bij mijn pennetjes waren de breekstaafjes echter in de dobber verzonken middels een aluminium hulsje. Zo kreeg je een subtiel lichtpuntje in plaats van zo'n grote, lichtgevende streep boven het water. Dit systeem heb ik trouwens nog verder uitgewerkt." Rob plukt een pennetje uit een blok piepschuim op zijn werktafel. "Kijk, bij deze dobber is het staafje helemaal verzonken. Als antenne gebruik ik een transparant glasvezelstaafje. Dat geeft het licht op een nog subtielere manier door. Ik heb deze dobber jaren geleden ontworpen, maar het is nooit een succes geworden. Toch geloof ik er wel in."

BALSAHOUT

Het plezier in het ontwerpen en vervolgens maken van de dobbers, is de grootste drijfveer voor Rob. Of zo'n dobber dan wel of niet populair wordt bij sportvissers, is vers twee. "Ik maak wat ik leuk vind, niet wat goed verkoopt in de winkels", zegt hij. "Als je uit een groot assortiment wilt kiezen, moet je maar naar de hengelsportwinkelier gaan. Ik concentreer me op het maken van dobbers die mij bevallen. Als ik er graag mee

vis, dan zijn mijn klanten er vaak ook tevreden mee." Het drijflichaam van alle dobbers die door Rob worden verkocht, bestaat uit balsa. "Dat is goed te bewerken en bij normaal gebruik lekker duurzaam spul", voegt Rob toe. "Antennes maak ik van glasvezel en voor oogjes, lijngeleiders en afwerking gebruik ik respectievelijk koperdraad, aluminium en kunststof. Soms kan ik alledaagse producten gebruiken, zoals wattenstaafjes. Ik verwijder het katoen en houd een prima buisje over waar de lijn doorheen kan. Door met zulke eenvoudige materialen te werken, kan ik de prijs van mijn dobbers laag houden." En tussen de rijen kaarsrechte dobbers vallen ook twee ietwat kromme exemplaren op. "Over eenvoudige materialen gesproken", zegt Rob, terwijl hij één van de kromme pennetjes pakt. "Ganzenveren. Die liggen hier in het park genoeg voor het oprapen. Het is een prima ouderwets materiaal om dobbers van te maken."

MONNIKENWERK

Het is vooral het handwerk en vakmanschap die de kwaliteit van de dobbers van Dobber Rob bepalen. Het aflakken zou je monnikenwerk kunnen noemen. Iedere laag, van de poriënvuller op het kale balsa-hout tot de blanke vernislaag op de afgelakte dobber, wordt handmatig met een penseeltje aangebracht. En iedere kleur moet eerst drogen voordat Rob weer een nieuwe laag aanbrengt. Dat geldt ook voor dobbers met bont gestreepte antennes en het karakteristieke 'Dobber Rob' gouden biesje; dat soms ook nog eens met zwart is afgezoomd. Rob: "Meestal maak ik dobbers in series van twintig tot vijftig stuks. Zo'n serie kost ongeveer vijftien uur aan bewerkingstijd. Maar als ze klaar zijn, herken je de dobbers uit mijn werkplaats uit duizenden. Daar ben ik wel trots op." Om dit te illustreren pakt hij een stapeltje visbladen en toont hij een aantal artikelen met foto's waarop de dobbers met de gouden bies goed zijn vertegenwoordigd.

Op een draaibankje wordt het balsahouten lichaam tot de juiste vorm gevijld.

In de hierna volgende stadia komen er meerdere grondstoffen aan te pas.

Diverse laklagen verder komt het eindresultaat in zicht.

Voor de jeugd is het vissen met een vlokdober - waar je ook prima maden en ander klein aas onder kunt vissen - een prima opstap naar de werphengel.

ENGELSE PEN

Dobber Rob is een populair adres bij karpervissers die er graag nog ouderwets met het pennetje op uit gaan. Zijn best verkochte dobber is een Engelse karperpen met een lijnverbinding door één oogje onderaan de dobber. Het is een ideale dobber voor de struinende visser. Al kiest Rob zelf liever voor een model met twee oogjes: op het drijflichaam en onderaan de dobber. "Het is een subtiel verschil bij het zetten van de haak. Met twee oogjes ligt de dobber direct recht tegen de lijn aan. Een Engelse pen maakt eerst een dipje, dat het aanslaan iets vertraagt. Maar voorstanders van de Engelse pen zullen zeggen dat als je de vis even laat gaan wanneer deze het aas heeft gepakt, je geen last meer hebt van dat dipje. Zulke discussies zijn erg interessant. Je krijgt er nieuwe ideeën door, over hoe een ideale dobber zou moeten werken. Dat kan ik dan weer verwerken in de nieuwe dobbers die ik maak."

OUDE RECEPTEN

De ontwerpen, succesvol en minder succesvol, worden allemaal bewaard. In de kleine werkplaats staan doosjes met daarin voorbeelden van dobbers die niet meer in productie

zijn. En op de harde schijf van zijn computer bewaart Rob mappen met honderden foto's van dobbermodellen. "Als ik op zoek ben naar een nieuw model, kan ik altijd even teruggrijpen naar wat ik vroeger al heb gemaakt. Dat levert weer inspiratie op en soms zelfs het idee om een oud model dobber weer nieuw leven in te blazen. Waarom het wiel opnieuw uitvinden?"

VERZWAARDE VLOKDOBBERS

Zoals chef-koks hun lievelingsgerecht hebben, heeft Rob ten minste één type dobber dat hij zijn 'signatuur' zou mogen noemen. Dat is de verzwaarde vlokdober, die hij in verschillende maten en modellen fabriceert. Vissers die in de jaren '80 met de vlokdober door de polder struinden, herinneren zich wellicht de tonpennetjes met centraal gat die dobberbouwer Leo Besters destijds maakte. De vlokdoobers van Rob werken volgens hetzelfde principe. De lijn loopt centraal door de dobber heen, waardoor deze zich aan lichte werphengels gemakkelijk laat werpen. Het Zoetermeerse model is van onderen dus verzwaard. Een groot voordeel ten opzichte van de oorspronkelijke vlok-

doobers, vindt Rob. "Doordat je geen loodhagels meer nodig hebt tussen de dobber en de haak, loop je minder snel het risico dat je het tuig in de

war gooit." Hij laat een aantal verzwaarde vlokdoobers in een emmer met water vallen. Ze staan rechtop, een centimeter steekt nog boven het water

Rob's Engelse pennetjes - met alleen een lijnoogje aan de onderkant - vinden gretig aftrek bij menig penvisser.

uit. "Omdat je soms toch nog wat verzwaaring dicht bij je aas wilt, is er eventueel toch nog drijfvermogen over voor wat extra loodhageltjes."

VOOR DE JEUGD

Rob's verzwaarde vlokdoobers zijn ook een uitstekend hulpmiddel voor kinderen die voor het eerst met een werphengel willen vissen. Kinderen moeten immers veel oefenen met het inwerpen van hun tuig, vindt Rob. En los daarvan: het ouderwetse vlokvisseren zou gezien het steeds helderdere, plantenrijkere (stads)water de komende jaren wel eens een vlucht kunnen gaan nemen. De ruisvoorn komt massaal terug in het stadswater en laat zich juist aan de vlokdober prima vangen. "Kinderen vinden mijn geknutsel met dobbers ook altijd interessant. Verschillende keren heb ik op beurzen voor een jong publiek dobbers gemaakt. Je moet die gezichten zien als ik bezig ben. Dan zet ik een stuk balsa

Van een simpel stukje balsa hout tot een vlokdobertje waar je je vingers bij aflikt. De lijngeleider en de scherpe kantjes moeten hier overigens nog worden verwijderd.

VAN BALSAHOUT TOT VLOKDOBER

De dobbers van Dobber Rob worden volledig met de hand gemaakt. Een groot aantal handelingen gaat vooraf aan het fraaie pennetje dat op www.dobberrob.nl wordt aangeboden. Het hele bewerkingsproces (inclusief uitdrogen van de lak) neemt gemiddeld vijftien uur in beslag. Op deze foto zie je de diverse stadia van Rob's handelsmerk: de verzwaarde vlokdober.

in het draaibankje en vraag of ze een paddenstoel of een muis willen. Kiezen ze voor die laatste, dan slijp ik het

drijflichaampje in de vorm van een muis; twee oogjes erop, een paar snorharen van draad en ze hebben een wel heel

bijzondere dobber. Het is volgens mij een mooie en speelse manier om jonge kinderen aan het vissen te krijgen."

Rob de Min: "Door met eenvoudige materialen te werken, kan ik de prijs van mijn dobbers laag houden."